

Adam Trent se druhý den ráno probudil se zvláštním pocitem, že ho čeká něco úžasného. Ležel v posteli, díval se na bílý strop, na který dopadaly sluneční paprsky, a uvažoval, proč se cítí tak šťastný. Kdyby mu bylo osm let a začínaly prázdniny, chápal by to. Takhle se necítil od dětství, ale stejně jako tenkrát to byl zrádný pocit. Po velké euforii přicházelo velké rozčarování.

Vstal a jak den pokračoval a on zjišťoval, že se vlastně nic zvláštního neděje, očekávání přešlo v rozmrzelost. Dopoledne psal a na oběd sešel dolů do pizzerie. K jeho překvapení tu seděl osamělý Dino König a Adam nedokázal nevyužít příležitost.

„Můžu si přisednout?“ zeptal se v okamžiku, kdy už dosedal na proutěnou židli na zahrádce.

Dino zvedl oči a věnoval Adamovi jeden odměřený pohled. Neodpověděl.

„Víte,“ začal Adam Trent zeširoka, „chtěl jsem znát váš názor na tu záležitost s Benem.“

Dino se zamračil, ale pořád nic neříkal. Adam nechal slova doznít a nepokoušel se svoji otázku opakovat. Zamával na hostinského, aby mu přinesl objednané jídlo na zahrádku. Byl to Dino, kdo mlčení nevydržel.

„Myslel jsem,“ řekl, „že píšete něco o moři.“

„Ano,“ přitakal Adam Trent.

„Tak proč nenecháte Bena na pokoji?“

„Nemáte pocit, že to s ním souvisí? Všichni říkají, jak měl Ben moře rád. Jde mi v podstatě jen o vaše pocity, spíš než o fakta.“

Dino se na Adama podíval s nepokojně sevřenými rty. „Jde vám prostě o takovou emocionální prostituci.“

„Tak bych to nenazval,“ odušil klidně Adam Trent.

„Jo? A jak? Otravujete Benovu mámu, otravujete Mirandu, otravujete Margo. To by vám snad mohlo stačit.“ Dino se mírně předklonil. „Ujišťuji vás, že žádný z kluků s vámi mluvit nebude.“ Pak se opřel o opěradlo židle a dodal zavile: „Nikdo z nás

s vámi už mluvit nebude. Pište si o mořských obludách, ale nechte nás na pokoji. Ben byl můj kamarád a je mi zle z představy, že jeho smrt chcete zneužít.“

„Nechci ji zneužít. Vám to nepřipadá zajímavé? To, co prožila Margo?“

Dino pohrdavě ohnul spodní ret. Problém byl v tom, že i tak vypadal zatraceně atraktivně. V jeho tváři bylo stále něco nadřazeného, co Adama Trenta popouzelo natolik, že se nedokázal ovládnout a svůj odpor skrýt. V podstatě chtěl nad Dinem vyhrát, což mu bránilo s ním spolupracovat.

„Margo je celá divá z toho, že byla v novinách. A vy ji v tom ještě podporujete. S tím byste se mohl spokojit, že jste nasadil brouka do hlavy naivní holce. Už máte utrum. O Benovi s vámi už nikdo mluvit nebude.“

„Jak myslíte,“ řekl neupřímně Adam. Mračil se, i když se navelek pokoušel udržet nezúčastněný obličej. „Dovedu si představit, že máte na své přátele velký vliv. Jenže,“ složil pomalu příbor, „jenže oni nejsou jediní, s kým mohu mluvit o Benovi a o tom, jaký byl.“

„Jistěže,“ přitakal Dino. „Mluvte si, s kým chcete. Ale kluci s vámi mluvit nebudou.“

„Filip se mnou například mluvil dost ochotně. Nevím, jestli zrovna na něj bude váš nátlak platit.“

Dino se na Adama podíval překvapeně a zamyšleně našpulil rty. „Tak Filip, jo?“

„Máte proti tomu něco? Možná,“ dodal Adam, jako kdyby ho to právě napadlo, „možná kdybyste k němu byli přátelštější, nehledal by kamarády jinde.“

„Filip je lhář,“ řekl Dino ostře. „Vždycky lhal, jako když tiskne. Kdyby kdokoli z nás přísahal na Filipova slova, všichni by se mu vysmáli.“

Adam se znovu zamračil. „No, já si to dokážu přebrat sám.“ Zvedl se s talířem v ruce a otočil se k Dinovi zády.